никому освен на неговото „аз", всякога и неуклонно го довеждат към изгнаването на индивидуалното безсилие, както сме го видяли и видяме в примера на много европейски и руски писатели.

Славейков-баща, Ботев, Вазов са създавали своите произведения просто „както Господ дал", както Дамаскин Зарин своите химни за земята, Златоустовите обличения; за Пенча Славейкова „художествената обработка на неговите произведения става най-важна задача". Разбира се, това е почтена задача, но едва ли именно тя е била „най-важната" за такива художници, каквито са били Лопе-де-Вега и Калдерон, Байрон и Шекспир, Хайне и Балзак, без да